

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614103632/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

svundne Slægters Stolthed. Endelig traadte Adalbert, med sin Ledsager, ind i Riddersalen, hvori selv Tapeterne vare borte, og hvori intet levende Væsen saaes, med Undtagelse af dem selv, og to Tusmørkefugle, af det Slags, der kaldes Dødningehoveder, hvilke, bedragne af den Dunkelhed, der var udbredt overalt, svævede omkring midt om Dagen.

»Frøkenen er ikke her,« sagde Michael, »hun er sikkert paa egen Haand gaaet op i Taarnet.« — »I Taarnet!« gientog Adalbert forskrækket, »Opgangen dertil er farlig, hvis jeg husker ret.« — »Det er ikke første Gang, hun gaaer den Vej,« svarede Michael, »hun forstaaer næsten Konsten bedre, end jeg selv, der dog fra Ungdommen af er vant til at klavre paa disse Trapper. I Dag vilde hun imidlertid endnu høiere op, end sædvanlig, for at see det store Uhr; jeg skulde følge hende, men da jeg ikke kunde komme strax, gik hun i Forveien, efterat vi havde sat hinanden Stævne i Riddersalen.« — »Lad os ile til hende,« sagde Adalbert.

De gik nu op ad en Vindeltrappe, der i Begyndelsen var bred, men blev smallere og smallere, jo høiere de kom; ja tilsidst hørte Trappen op, og de maatte klatre videre frem paa Stiger, og ile hen over Tværbjelker, fra hvilke et eneste falsk Skridt vilde have styrtet dem ned i den dybe Afgrund, som de saae under deres Fødder.

Endelig stode de foran det Uhr, om hvilket Michael havde talt; paa den anden Side deraf sad, til Adalberts Forundring, ikke Emilie, men Leontine, der syntes nedsunken i dybe Drømme. »Gud være lovet! der er Frøkenen,« sagde Michael, »her er ogsaa det store Uhr,« blev han ved, »som Herren vel erindrer fra gamle Dage, thi her maatte jeg tidt føre de unge Herrer op, uagtet Starosten strengt forbød det.«

»Kan det da aldrig mere gaae?« spurgte Leontine,